

listovního tajemství, vyobrazení soukromého tajemství a vyobrazení obchodního tajemství.

Zákon přestupkový, tvořící, jak jsme uvedli, samostatný celek, má 67 paragrafů a obsahuje část obecnou s 15 paragrafy, upravujícími formality, a část zvláštní s 52 paragrafy, v nichž pamatováno je na všechny menší zlořády, které nutno trestati, počínaje porušením vojenských opatření, porušením volebního tajemství, rušením výkonu práva shromažďovacího a opilstvím až k týrání zvířat, jež dosud trestáno bylo jen policejně, k hazardní hře, vyzývání ke smilstvu, nedovolenému léčení a hrubé neslušnosti, již někdo ruší dovolené shromáždění nebo průvod, nebo do takového shromáždění neoprávněně vniká....

Příště začneme s rozbohem jednotlivých oddílů osnovy. (Pokrač.)

Porota v Hradci Králové.

Násilné smilstvo.

První případ jarního porotního období u krajského soudu v Hradci Králové konal se za zavřenými dveřmi. Bylo to tajné líčení pro zločin násilného smilstva, kterého se dopustil Karel Chmelař, obch. cestující z České Skalice. Obviněný bydlel v Hradci Král. u jedné rodiny, která měla dvě dcerky. Starší, 17letou chtěl si namluviti, a zatím mladší, 13letou, znásilnil. Před porotou se doznal, že věděl o tom, že děvče není ještě 14leté. Vedle toho byl žalován pro zločin zpronevěry 5 párů bot

na každou čtvrt hodiny, jíž odbíjely hodiny na věži kostela, a poslouchajíc příšerné houkání sýčků. — Lampa hrozně zapáchala, petrolej dohořival a já každou chvíli šla jsem povytáhnout knot, abych nebyla potmě. Ležela jsem, majíc ruce v kapsách...

Ráno o půl sedmé zarachotily klíče: dozorce přišel budit. — V 7 hodin šli vězňové k malému okénku, vedoucímu z chodby do dozorcovy kuchyně, kde do hliněných hrnků jim byla nalita černá káva, nám ženám byla přinesena k okénku naší cely a okénkem tím podána. — Já kávu nepila, neboť mi snídání přinesli už z domova. — I nadále se o mé stravování starala pečlivá má matka po dobu věznění v Čes. Brodě, kde byla jsem od 9. až do 23. listopadu, celkem 14 dní.

Po obědě, který byl právě tak přinesen jako snídaně, přišel dozorce, otevřel naši celu a pustil nás na chodbu; vězně mužského pohlaví dříve uzamkl. — Českobrodské vězení nemá totiž žádného dvorku, kde vězňové se rají pravidelně každý den jednu hodinu procházeti, a proto je tato „procházka“ prováděna na chodbě — vždy střídavě s muži. — Tam chodily jsme nebo seděly až do 6 hodin, kdy byla nám dána večeře, pražená polévka, opět v hliněných hrnkách, as půllitrových; tentokrát zase my podaly večeři uvězněným mužům okénky do jejich cel. — Po večeři odevzdaly jsme do kuchyně hrnky i lžíce, načež dozorce naši celu uzamkl. V Č. Brodě jsou celkem 4 cely, všechny asi stejně velké, s jedním oknem v týž směr vedoucí, jen v některé bylo o jednu neb dvě prýčny více. Z chodby

a krádeže revolveru a obviněn z podvodu, že vydával se za detektiva.

Porota uznala 9 hlasy Chmelaře vinným zločinem smilstva, pro druhé delikty jej osvobodila. Chmelař odsouzen pak do těžkého žaláře na osmnáct měsíců, ovšem nepodmíněně.

*

Otcovrah.

V malé obci Slavném u Police n. M. žil kameník Josef Vaisar těžký život vdovce horala. Před 20 lety ovdověl a jeho tehdy dvouletý hoch prožíval trpký úděl sirotka, o nějž nikdo neměl času se starati.

Otec chodil za prací, hoch žil v bídě a nedostatku, sem tam odkázán na milosrdenství své kmotry. Jaký div, že z hochta stal se zločinec? Dne 1. října 1925 bylo sousedům Vaisera divné, že ač zadní vchod jeho domku od časného rána je otevřen, přece nikdo neviděl starého samotáře vyjíti ven. K večeru po 5. hod. odhodlal se soused Klimeš navštívit souseda, proč nevychází. Volal, volal po druhém, nikdo se neozývá. Vešel dovnitř — na staré posteli bezvládně leželo tělo Vaisara. Uleknutý Klimeš zavolal sousedy a starostu Ansorge a jdou všichni do světničky. V přítmí podzimního večera naskytá se jim hrůzný pohled. Na staré posteli, zbrocen krví, leží starý Vaisar — mrtev.

Dohra tohoto dramatu odehrávala se u poroty, kde za předsednictví vicepresidenta Šklíby zodpovídá se vlastní syn zavražděného, 22letý Josef Vaisar, dělník, posledně

vedlo též jedno velké zamřížované okno na ulici. — Ženy, které se mnou byly uvězněny (matka s dcerou) byly tam pro podezření z krádeže; byla to celá rodina i se synem, který byl ovšem v mužské cele.

Život v cele byl velice smutný; ponejvíce jsme plakaly. Abych uzřela alespoň kus oblohy, vysadily mne ženy a já chytla se za mříže a vyšplhala na okno, kde usadila jsem se v prachu a měla krásnou vyhlídku na vězeňské dřevníky.

V noci, když petrolej dohořival, který jsme si občas dohromady koupily, přilévaly jsme do lampy vody, aby petrolej vystoupl nahoru a my nebyly po tmě. — Noci jsme většinou probděly.

Co se týče mužů, byli z nich někteří již vícekrát trestáni — byl mezi nimi i 65letý dědeček, který mimo jiné tresty „odkroutil“ si, jak říkal, jednou ve Vídni 5 let pro zhřáství. Dědečkovi byl kriminál už domovem a útočištěm přes zimu. — V Čes. Brodě byl pouze 10 dní pro potulku; naříkal, že mu dali málo, že půjde na říčanský okres neb do Prahy, tam že jsou hodnější a odsoudí ho aspoň na 6 neděl. — Přes to, že byla krutá zima, byl dědeček bos. Vzkázala jsem domů pro staré boty po tatínkovi a dala jsem mu je na cestu.

Jiným vězněm byl 23letý mladík, trestaný pro potulku, a rovněž bosý; i pro něho jsem obstarala boty a on, chtěje se mi odvděčiti, myl za mě v sobotu celu. — Říkali jsme mu „Dobrý Martin“. — Jiný mladík, 25letý, z do-

v Týništi na stavbě vodovodu zaměstnaný, ze zločinu otcovraždy. Žaloba jej viní, že v noci z 30. září na 1. říjen zavraždil dlouhým kuchyňským nožem svého starého otce, dále že lehce ublížil na těle trafikantu Kubcovi z Bohoště, uhodiv jej do hlavy, když měl s ním nedorozumění stran svého dluhu a konečně pro přestupek zbrojního patentu, protože střílel z pistole, nemaje zbrojního pasu.

Před soudci z lidu stojí mladý hoch kaštanových vlasů, koketně sčesaných přes hlavu do mikáda, oči jeho tékavě bloudí po lavicích porotců.

Obžalovaný s pláčem doznává svůj hrozný čin. Byl prý bez peněz, dluhy měl, věřitelé naň naléhali, rozejel se tedy domů k otci, kam přišel asi v 11 hod. v noci. Otec mu otevřel, ale žádost jeho o půjčku odmítl. To jej rozčílilo, že vzal nůž, který ležel kdesi na lavici, a bodal do peřiny, pod níž otec zatím byl ulehl. Bodnul asi čtyřikrát, otec ani nezastenal. Prohledal pak skříně, hledaje peníze, i otcovy šaty, visící na zdi, ale peněz nenašel. Pak si prý teprve uvědomil, co učinil, a utekl přes pole pryč, zahodiv po cestě nůž, který měl stále ještě v ruce. Z Týniště pak poslal na adresu otcovu lístek, v němž jej žádal o obstarání domovského listu, aby odvrátil od sebe podezření z vraždy. Přes to však četnictvo šlo správně po stopě a četn. strážmistr Dušánek obžalovaného záhy zatkl. Ten se mu po chvíli s pláčem přiznal.

Sestra obžalovaného Anna Vaisarová líčí svého otce jako lakomce, který se o děti

bré rodiny, držen byl ve vyšetřování pro podvod. Ten stále plakal, a když se jej ptali, proč pláče, říkal, že pláče nade mnou, že za upřímnou lásku jsem se dostala až do kriminálu...

Také dvě cikánky k nám přibýly, jedna z nich sedmnáctiletá s jednoručním dítětem. Těm se zejména stýskalo po kouření.

V pátek 13. listopadu ve 3 hodiny odpol. měl Buda pohřeb. — To byl pro mne hrozný den. Myslíla jsem, že aspoň uvidím, jak odvázejí jej na poslední smutné cestě. — Ovšem, to mně nebylo dovoleno. Byla jsem uzamčena v cele, odkud jsem nikam neviděla, a když přiblížila se třetí hodina, slyšela jsem jen smutný zpěv pohřebních písní a hrčení kočárů. — Mé srdce bylo tak sevřeno, že jsem vůbec nemohla ani plakati. — Den byl pochmurný, cesta blátivá. Vezli jej do Kšel, na evangelický hřbitov. Jak mně vyprávěla později pí. dozorcová, všichni lidé, přátelé i jeho matka, když se pohřební průvod ubíral kolem soudní budovy, obrátili zraky k vězení, domnívajíce se, že mne v některém okně spatří. — Ba i mnozí lidé, kteří viděli pí. dozorcovou v okně, volali: to je ona!

Během svého uvěznění byla jsem ovšem několikrát volána nahoru k sepsání protokolu, až konečně se přiblížil den 23. listopadu, den mého převozu k zemskému trestnímu soudu v Praze na Karlově nám. Každý den lidé stáli u soudu, očekávající, kdy mě povezu. Ale nikdo nic určitého nevěděl. — Dne 23. listopadu ráno v 7 hod. dozorce mně ohlá-

nestaral. Matka prý pro jeho povahu spáchala sebevraždu.

Soudní lékaři se vyslovili, že Vaisar je dědičně zatížen, ne však v takovém stupni, aby čin spáchal ve střídavém pomnutí smyslů.

Soudní dvůr přednesl otázku na zločin vraždy úkladné. Obhájce ex offio dr. Procházka navrhl ještě otázku na zločin zabítí a dodatkovou, týkající se duševního stavu žalovaného ve chvíli činu. Soudní dvůr zamítl po dlouhé úradě dodatkovou otázku o duševním stavu, avšak přijal ještě otázku na zločin zabítí.

Porota přisvědčila na otázku na zločin vraždy úkladné 11 hlasy a všemi hlasy kladně odpověděla na otázku, že čin spáchán byl z pohnutek nízkých a nečestných.

Po tomto výroku poroty vynesl soudní dvůr rozsudek, kterým byl Josef Vaisar odsouzen k trestu smrti.

Odsouzený, jenž za líčení plakal, přijal rozsudek s odevzdaným klidem.

*

Tragedie lásky na faře.

Na faře v Pouchově u Hradce Králové sloužila po několik let 18letá Matylda Zimprichová, hezounká blondýnka. Což divu, že mladý hoch, 26letý zámečník Josef Kalhous ze sousedství fary, který denně chodíval kolem rozsáhlého farského dvora, se do ní zamíloval. Sliboval, že si ji vezme. Miloval ji bláznivě a bezměrně žárlil. Nesměla promluvit ani se ženskou, natož s mužským! Den ze

sil, abych byla připravena, že nadešel den mého odjezdu. — O půl desáté dopol. otevřely se dveře mojí cely a bylo mi sděleno, že auto, jež obstaral můj otec a jež mělo mne zavézt do Prahy, stojí už před věznicí. Dala jsem svým „kolegyním“ sbohem, proběhla chodbou, kde pan redaktor Miškovský mně stiskl ruku, a ihned skočila do auta. Než se zvědaví lidé na náměstí vzpamatovali, auto mne již unášelo ku Praze... Každý člověk má své přátele i nepřátele, a tak i moji nepřátele se těšili, jak mně, vražednici, povedou četníci na nádraží a jak oni se budou pást na mém neštěstí. — Ale byli oklamáni — ani mě neviděli. — V autu seděli dva četníci a majitel auta p. Zlatohlávek.

V 11 hodin dopoledne zastavilo auto před pražským justičním palácem. Když jsme vystupovali, stálo kolem plno zvědavců. — Po dlouhém hledání v temných chodbách našli jsme konečně přijímací kancelář. Tam seděli tři úředníci, kterým p. vrch. strážmistr odevzdal protokoly. Četníci pak, davši mně sbohem, odešli. — V kanceláři úředník se mnou zavedl popis osoby a předal mne pak dozorcí, který mě po klikatých chodbách a schodech odváděl do II. posch. do zvláštního oddělení, kde jsou jen cely. — U malého stolku u okna, které vede do úzké Lazarské uličky, stála stará, vysoká dozorkyně, která mě přijímala a měřila si mne ostrým pohledem. Po podepsání přijímacího lístku dozorce odešel a dozorkyně odváděla mne do skladiště, kde musila jsem se celá svléknout a po prohlídce a odevzdání všech věcí — klobouku, tužky, zrcát-